

AUTUAS SE KANSA, JOKA TUNTEE JUHLARIEMUN!

Lämmin tuulenviri leyhyttää ihanaa mäntyjen tuoksua kaikkialle ilmaan. Muutamia ihmisiä juhla-vaatteissaan palailee Länsimuurilta, missä he vasta äsken tanssivat iloiten toorakääröjen kanssa. Lapsi kipittää isänsä vierellä; kuuluu vain liikuttavaa pienten kenkien kopinaa. Vaimeita rukousten ääniä kantautuu vielä avoimista synagogan ikkunoista. Jerusalemin ylle on laskeutunut sapatin rauha, kuin odottava hiljaisuus, valmiina suureen, kunnioittavaan kohtaamiseen.

Israelin kansalle sapatiti on juhlien juhla. Jumala itse antoi käskyn: ”Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatiti”. Herra itse lepäsi seitsemännen päivän, siunasi ja pyhitti lepopäivän. Sapatiti pitämisen tuli olla merkki Jumalan ja hänen kansansa välisestä liitosta. Sapatti ei ole ainoastaan levon päivä. Se kuuluu Herralle. Sen tulisi olla Hänen palvontaansa pyhitetty päivä. Ympärillä olevat kansat eivät pitäneet lepopäiviä. Se oli uutta. Vasta keisari Konstantinus määräsi valtakuntaansa lepopäiväksi sunnuntain. Vähitellen lepopäivän tärkeä merkitys huomattiin kaikissa kulttuureissa, vaikka sen pyhittäminen Jumalalle on häipymässä vanhassa kristikunnassa. Ortodoksijuutalaiset uskovat, että jos koko kansa pitäisi sapatiti, niin Messias tulisi.

Jumala antoi kansalleen määräykset myös muista juhla-ajoista, 3.Moos. 23. Heprean sana juhlista näissä säädöksissä on moed, joka tarkoittaa sovittua kohtaamisaikaa. Juhlat, moadei Adonai ovat siis Herran kohtaamisen juhla-ajoja. Temppeleipalveluksen aikaan Jumalaa lähestyttiin tarkasti säädetyin uhrein. Juhliin kuuluvat myös pyhät kokoukset ja sapatiti lepo; seitsemän päivää kestävässäkin ensimmäinen ja viimeinen ovat sapatiteja. Koko juhla-kalenteria hallitsee luku seitsemän, joka on Jumalan pyhyyttä ja täydellisyyttä ilmaiseva luku.

Jumalan säätämä juhla-vuosi alkaa nisankuusta ja pääsiäisestä (hepr. pesach), joka muistuttaa vapautumisesta Egyptin orjuudesta ja varsinaisesta kansakunnan synnystä. Se on vapauden juhla, jonka historian jo pienet lapsetkin oppivat seder-aterioilla kysymyksin ja vastauksin. Muistan 50 vuoden takaisesta kibbutsipalveluajastani lastentalolla kevään juhlan merkityksen muutaman vuoden ikäisille Israelin toivoille. Oli nisankuun 14. päivä noin klo 15. Olin pukeutunut lapset aivan uusiin kevätvaatteisiin, jotka jokainen sai juhlan kunniaksi. Lapset riemuitsivat: ”Hag heiruteinu, hag geula”!!! Vapautemme juhla, lunastuksen juhla! Niin, mitä tapahtuikaan 3400 vuotta sitten tänä päivänä?! Pääsiäislammas tuli teurastaa ja sen verta sivellä oven päälle ja pihtipieliin. Veri oli merkinä, suojana, kun tuhoaja kulki ohi, pasach, ja Israelin esikoiset pelastuivat. Tie vapauteen aukeni koko kansalle. - Lähes 2000 vuotta sitten nisankuun 14. päivänä samaan aikaan Jeshua haMashiach, Jeesus Kristus kuoli ristillä kertakaikkisena syntiuhrina koko maailman puolesta ja avasi meille tien vapauteen synnin, saatanan ja kuoleman vallasta. Hän nousi ylös kuolleista kolmantena päivänä ja avasi meille tien kaikkein pyhimpään. Tästä antoi himmeän esikuvan uutislyhteen tuominen temppeliin kolmantena päivänä. Jokainen, joka haluaa, saa heittää syntinsä ja saastaiset vaatteensa Jeesuksen ristin juurelle ja pukeutua lahjavanhurskauden pukuun ja aloittaa todellista vapauden juhlaa, happamattoman leivän juhlaa.

Pääsiäisestä ja happamattoman leivän juhlasta 7 viikkoa, 50. päivänä on shavuot, viikkojuhla, ensihedelmien juhla. Tuona päivänä Mooses sai lain Siinailla. Mooseksen viivyttävä vuorella kansa kuitenkin sortui epäjumalanpalvelukseen ja siitä rangaistuksena 3000 ihmistä sai surmansa. Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeisenä 50. päivänä eli helluntaina Jumala vuodatti Pyhän Henkensä opetuslasten päälle ja 3000 ihmistä tuotiin ensihedelminä Jumalan valtakuntaan. Jumalan laki kirjoitettiin ihmissydämiin. Vanhan Liiton juhlista pääsiäinen ja helluntai ovat jo saaneet täyttymyksensä Jeesuksen ensimmäisessä tulemuksessa, mutta Jeesuksen veren puhdistusta ja Pyhän Hengen sadetta, tulta ja uudistusta tarvitsemme jatkuvasti.

Juutalaiset syksyn juhlat ovat edessäpäin ajallisesti ja hengellisesti. Ne ovat (rosh hashana, uusivuosi, ei Raamatun mukainen) jom hatrua, pasuunansoiton päivä ja jom kippur, suuri sovintopäivä sekä sukkot, lehtimajanjuhla. Seitsemännen kuun ensimmäisenä päivänä on shofarin, pasuunansoiton päivä, jota sanotaan myös tuomiopäiväksi, jom hadin, jolloin juutalaisten mukaan Elämän ja kuoleman kirja avataan Jumalan edessä. Lieneekö se esikuva siitä päivästä, josta Paavali julistaa 1.Kor.15:51-52, että me muutumme yhtäkkiä, silmänräpäyksessä viimeisen pasuunan soidessa, tai Ilm.15-19, jossa puhutaan seitsemännestä pasuunasta, tuomiosta sekä pyhille maksettavasta palkasta. Tämä lienee ns. uskovien ylöstempaus Jumalan pasuunan kuullessa, mistä Paavali on kirjoittanut 1.Tess.4:16-18.

Pasuunansoiton ja suuren sovintopäivän välistä aikaa juutalaiset kutsuvat peljättäviksi päiviksi. Silloin tehdään parannusta, pyydetään syntejä anteeksi ja paastotaan vähintään jom kippurina. Näin tapahtunee erityisesti Jakobin ahdistuksen aikana Antikristuksen tiukentaessa otettaan ja kansan joutuessa yhä ahtaammalle myös vihollisten taholta. Heidän turvakseen ei jää silloin muuta kuin Israelin Kallio, Messias. Uskon, että silloin täyttyy Sak.12:10. Jumala vuodattaa Henkensä Davidin suvun ja Jerusalemin asukasten päälle, ja he katsovat Häneen, jonka he ja me kaikki olemme ristiinnaulinneet synneillämme. Silloin jom kippur toteutuu Israelin kansan sovintopäivänä; he ottavat vastaan Jeesuksen ristillä hankkiman sovituksen ja saavat elävän yhteyden Jumalaan Messiaan, Jeesuksen kautta. Samassa yhteydessä saavat tuomioita kansat, jotka ovat nousseet taistelemaan Jerusalemistä, Sak.12. Joelin kautta Jumala sanoo: ”Niinä päivinä ja siihen aikaan, kun minä käännän kansani Israelin kohtalon, minä kokoan kaikki pakankansat, vien ne alas Josafatin laaksoon ja käyn siellä oikeutta kansani ja perintöosani, Israelin, tähden, sillä he ovat hajottaneet sen pakanakansain sekaan, ovat jakaneet minun maani”, Joel 4:1-2.

Israelin kansan kääntymisen, jom kippurin jälkeen alkaa lehtimajanjuhla. Erämaavaelluksella kansa asui lehtimajoissa (sukkot), Jumalan liitonarkki oli ilmestysmajassa, kohtaamisen teltassa. Tulevaisuudessa lehtimajanjuhla saa täyttymyksensä. On Israelin ennalleen asettamisen aika, alkaa tuhatvuotinen rauhan valtakunta, joka perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella, Jes.9:6. Jeesus palaa ja hallitsee vanhurskaana Kuninkaana. Viimein Israelin kansa saa asua turvallisesti oman viinipuunsa ja viikunapuunsa alla, Miika4:4. Viikunapuu on Israelin valtion tunnus ja Jeesus totinen viinipuu. Tätä odottaessaan Pietari saarnasi kohta helluntain jälkeen kansalleen ja myös meille: ”Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat koittaisivat Herran kasvoista, ja Hän lähettäisi

hänet, joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen. Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen ennalleen asetetaan”, Apt.3:19-21.

Jeesuksen syntymä tapahtui ”lasketun ajan” mukaan lehtimajanjuhlana. Todennäköisesti hänen toinen tulonsakin tapahtuu tuona juhlana. Sukkot on yksi niistä kolmesta juhlasta, jolloin kaikkien miesten tuli saapua Jerusalemiin. Lehtimajanjuhlana rukoiltiin sadetta ja seitsemäntenä päivänä, ns. ” juhlan viimeisenä suurena päivänä, hoosianna-päivänä” kannettiin vesiuhria Siiloan lammi-kosta temppeliin laulaen: ”Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä”, Jes.12.

Silloin Jeesus, joka oli juhlilla, huusi: ”Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat” Joh.7:37 Sukkotin säädöksiin kuuluu myös määräys juhla kokouksesta kahdeksantena päivänä. Numero kahdeksan merkitsee uutta alkua. Sukkotin viettoon on annettu myös erityinen kehoitus iloita Herran edessä ja juhlia - sana, joka merkitsee jopa piirissä tanssimista. Ei ihme, että juutalaiset viettävät silloin lain ilojuhlaa kantaen tanssien toorakääröjä. Meidän iloamme lisää, että olemme saaneet Messiaan, joka on täyttänyt lain viimeistä piirtoa myöden.

Jerusalemin ylle on noussut tummia pilviä. Sydämiimme on hiipinyt huolia Jerusalemin tähden, mutta pelon sijaan meitä kehoitetaan nostamaan lippu kansoille. ”Sinä olet antanut lipun niille, jotka Sinua pelkäävät, että he kokoontuisivat sen turviin, jousta pakoon.” Ps.60:6. Meidät kutsutaankin ylistävien rukoustaistelijoiden joukkoon Israelin puolesta. Niinpä ”me riemuitsemme sinun pelastuksestasi ja liputamme Jumalamme nimeen”, (suora käänös hepreasta) Ps.20:6. Jeesus on Messias, joka rajuilmojen keskellä tuo Pyhän Hengen sateet ihmissydämiin ja ohjaa vielä Jerusalemiin rauhan niin kuin virran. Silloin kaikista kansoista saavutaan Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa, Sak. 14:16,17. Ja Jerusalemin nimenä on: **Herra on täällä**, Hes.48:35.

”Autuas se kansa, joka tuntee juhlariemun, ne, jotka vaeltavat Sinun kasvojesi valkeudessa, Herra! HE RIEMUITSEVAT SINUN NIMESTÄSI KAIKKINA PÄIVINÄNSÄ”. Ps.89:16,17.